

РОЗДІЛ 1

Ранковий дзвінок

Він упав просто посеред переповненої зали судового засідання. Його знали як одного з найвідоміших адвокатів у країні. Крім того, він рівною мірою набув собі слави як своїми італійськими костюмами за три тисячі доларів, які облягали його вгодоване тіло, так і низкою блискуче виграних процесів. Я просто заляк, паралізований цим видовищем. Великого Джуліана Ментла було зведено до рівня жертви, і він корчився на підлозі, як безпорадне дитя, здригаючись, трясучись та пітніючи, наче божевільний.

З цієї миті все відбувалось, як у вповільненій зйомці. «О Господи, Джуліану зле!» — закричала його помічниця, емоційно вказуючи нам на приголомшуючу очевидність того, що відбувається. Суддя в паніці швидко бурмотіла щось у телефон, встановлений для неї на випадок надзвичайних ситуацій. Я ж міг тільки стояти там, остовпілий і ошелешений. «Будь ласка, не вмирай, ти, старий дурню! Тобі ще занадто рано виходити з гри! Ти не заслуговуєш на таку смерть».

Судовий пристав, який перед цим заляк на ногах, як істукан, розгорнув активну діяльність і почав робити по-валеному герою правосуддя штучне дихання. Поряд при-мостилась помічниця, її довгі русяві кучері звисились над бурштиново-червоним обличчям Джуліана. Вона заспо-коювала його підбадьорюючими словами, які той, оче-видно, не міг чути.

Я знав Джуліана сімнадцять років. Ми познайоми-лись, коли один із його партнерів взяв мене, молодого студента-юриста, до себе на літню практику. Вже тоді він був таким — блискучим, привабливим і безстрашним адвокатом з мрією про власну велич. Джуліан був мо-лодою зіркою тієї компанії, людиною зі зв'язками, якій пророкували успішну кар'єру. Я й досі пам'ятаю, як, за-сидівшись допізна на роботі, крадькома зазирнув у його розкішний кабінет і побачив там на масивному дубово-му столі рамку з цитатою Вінстона Черчилля. Ця цитата багато чого могла розповісти про те, якою людиною був Джуліан.

Переконалий, що сьогодні ми — господарі своєї власної долі, що нам до снаги подолати випробування, які випали на нашу долю; що ми в змозі подолати тягар труднощів і страждань. І поки ми свято віримо у нашу справу і наша воля до перемоги незламна, перемогу у нас не відняти.

І Джуліан підкріплював ці слова ділом. Він був витрива-лим, вимогливим і готовим працювати по вісімнадцять годин на добу, щоб досягти успіху, для якого, на його думку, він був народжений. За чутками, його дідусь був ві-домим сенатором, а батько — вельмишановним суддею федерального суду. Очевидно, що Джуліан походив із за-можної сім'ї і на своїх убраних у «Армані» плечах ніс ве-ликі сподівання. Мушу визнати: він сам обрав свій шлях.

Він був налаштований робити все по-своєму, і він любив влаштовувати дійство.

Його скандальні витівки у залі суду регулярно з'являлись на перших шпальтах газет. Натовпи багатих і знаменитих стікалися до нього в пошуках видатного юриста, нахрапистого тактика. Не меншу славу здобула і його поведінка за межами суду. Опівнічні візити до найкращих ресторанів міста з молодими сексуальними моделями чи безшабашні п'яні витівки з компанією хуліганістичних брокерів, яку він називав своєю «підривною командою», вже стали легендою у нашій фірмі.

Я й досі не можу зрозуміти, чому саме мене він обрав того літа для роботи над однією справою про вбивство, в якій він виступав у ролі захисника. Хоча я й закінчив юридичний факультет у Гарварді, його альма-матер, я, вочевидь, не був найбільш тямущим практикантом на фірмі, а в моєму родовому дереві не було прашчурів з блакитною кров'ю. Після закінчення служби на морському флоті мій батько все своє життя пропрацював охоронцем у місцевому банку. Моя мати виросла в простій сім'ї в Бронксі.

Так, він обрав мене серед усіх, хто прагнув привілею стати його помічниками у справі про вбивство, яку пізніше назвали справою всіх справ. Він сказав, що йому сподобалась моя «жага». Звичайно, ми виграли, і керівник компанії, якого звинувачували у жорстокому вбивстві дружини, став вільною людиною — наскільки того дозволяли залишки його совісті.

Того літа я багато чому навчився. Це був не просто урок про те, як пробудити обґрунтовані сумніви там, де і спомину про них не було, — на це здатен кожен юрист, що не дарма їсть свій хліб. Це був урок з психології переможця і рідкісна можливість спостерігати за майстром своєї справи у дії. Я всотував усе, як губка.

На запрошення Джуліана я залишився працювати в цій компанії на посаді помічника, і дуже скоро ми товаришували. Зізнаюсь, працювати з ним було нелегко. Виконання обов'язків його помічника часто супроводжувалось відчуттям безвиході, яке часом переростало в нічні змагання з того, хто кого перекричить. Такими були його методи роботи. Цей чоловік не міг помилятися. Однак за його суворою зовнішністю крилася особа, яка турбувалась про людей.

Не зважаючи на брак часу, він завжди запитував мене про Дженні — жінку, яку я все ще називаю своєю нареченою, хоча ми одружились ще до мого вступу на юридичний факультет. Дізнавшись від одного з практикантів, що я у фінансовій скруті, Джуліан вибив для мене солідну стипендію. Без сумніву, він міг вести жорстку гру з найсильнішими суперниками і, без сумніву, любив гучні тусовки, але він ніколи не нехтував своїми друзями.

Справжня проблема крилася в тому, що Джуліан був одержимим роботою. Перші кілька років він виправдовував свої довгі години роботи тим, що «робить це на благо фірми» і що «наступної зими, поза усіляких сумнівів», він візьме місяць відпустки і махне на Кайманові острови. Однак час минав, слава Джуліана як блискучого юриста зростала, і роботи все прибувало. Справи, які він вів, ставали все гучнішими та важливішими, і Джуліан, який не звик пасувати перед цікавими задачами, продовжував викладатися все більше і більше. У виняткові миті затишшя він зізнавався, що йому майже ніколи не вдається поспати декілька годин поспіль, не прокинувшись від відчуття провини через те, що він не працює над справою. Скоро я зрозумів, що його поглинає жага більшого: більше престижу, більше слави, більше грошей.

Як і можна було очікувати, Джуліан став неймовірно успішним. Він досягнув усього, чого може бажати

більшість людей: зіркова професійна репутація з доходом у семизначне число, вражаючий маєток у облюбованому знаменитостями районі, приватний літак, літній будинок на тропічному острові та таємна гордість — блискучий червоний «Феррарі», припаркований прямо на під'їзній до маєтку доріжці.

Однак я знав, що насправді все було не так добре, як здавалося. Я помічав ознаки неминучої небезпеки не тому, що був уважнішим за інших робітників компанії, а лише тому, що проводив із цим чоловіком дуже багато часу. Ми завжди були разом, тому що завжди працювали. Темп нашої роботи ніколи не вповільнювався. За однією гучною справою слідувала інша, ще гучніша. А Джуліан ніколи не почувався повністю підготовленим. Що як, не приведи Господи, суддя поставе це запитання чи інше? Що як ми недостатньо добре вивчили обставини справи? Що як його застануть зненацька на очах у всієї зали судового засідання, як оленя, заляклого в сліпучому світлі фар? І тому ми викладались повною мірою, і мене цілком затягнуло в його маленький, зосереджений на роботі світ. Ми були двома заручниками годинника, які тягнули ярмо на шістдесят четвертому поверсі сталевоскляного моноліту в той час, коли більшість нормальних людей відпочивали вдома зі своїми родинами. Засліплені примарним видінням успіху, ми думали, що впіймали Бога за бороду.

Що більше часу я проводив із Джуліаном, то більше переконувався, що він закопує себе все глибше в могилу. Здавалося, він прагне смерті. Ніщо не приносило йому задоволення. Врешті-решт його шлюб розвалився, він не спілкувався зі своїм батьком і, хоча у нього були всі матеріальні блага, про які можна тільки мріяти, Джуліан так і не знайшов те, що шукав. І це давалося взнаки емоційно, фізично і душевно.

У свої п'ятдесят п'ять Джуліан виглядав на всі сімдесят. Його обличчя вкривало павутиння зморщок — данина його славетному підходу «полонених не беремо» в цілому та повному стресів життю зокрема. Від опівнічних вечерь у дорогих французьких ресторанах, паління грубих кубинських сигар і запивання коньяку коктейлями він до непристойності погладшав і постійно скаржився на втому та погане самопочуття. Він втратив почуття гумору і, здавалось, розучився сміятись. На зміну колись енергійному характеру Джуліана прийшла смертельна похмурість. Особисто я гадаю, що його життя втратило сенс.

Та, мабуть, найсумнішим було те, що він втратив свою зосередженість у залі суду. Якщо раніше він вражав присутніх красномовними аргументами, від яких перехоплювало дух, то зараз він годинами просторікував про якісь незрозумілі речі, які мали дуже віддалене (якщо взагалі мали) відношення до справи, що розглядалася в суді. Якщо раніше він блискуче парирував протести адвоката протилежної сторони, то тепер він робив це з гірким сарказмом, випробовуючи терпіння суддів, які колись вважали його генієм юриспруденції. Простіше кажучи, життєвий вогник Джуліана почав мерехтіти.

Але не лише напруга шаленого темпу життя заганяла його в могилу. Я відчував, що корені проблеми криються набагато глибше. Здавалось, існує якась душевна причина. Мало не щодня він скаржився мені, що працює без колишньої пристрасті і що його огортає порожнечка. Джуліан казав, що, будучи юристом-початківцем, він любив юриспруденцію, не зважаючи на те, що обрав цю стезю під тиском своєї родини. Тонкощі права і рівень пропонованих проблем заворожували його і наповнювали енергією. Його надихала і спонукала лишень здатність Закону впливати на соціальні зміни. Тоді він був

чимось більшим, ніж звичайний мажор із Коннектикуту. Він насправді відчував себе силою, яка діє на благо, інструментом соціальних покращень, людиною, яка може використовувати свої безумовні таланти для допомоги іншим. Такий підхід наповнював його життя змістом. Він давав йому мету та живив його сподівання.

Серед причин падіння Джуліана було ще дещо, крім втрати інтересу до того, чим він заробляв на життя. Ще до мого приходу до них на фірму він пережив страшну трагедію. За словами одного з наших старших партнерів, з Джуліаном трапилось щось насправді жахливе, але мені так і не вдалося розговорити кого-небудь на цю тему. Навіть старий Хардінг, загальновідомий базика і за сумісництвом старший партнер, який більше часу проводив у барі готелю «Рітц-Карлтон», ніж у своєму величезному кабінеті, казав, що він дав слово зберігати мовчання. Якою б не була ця страшна таємниця, я підозрював, що якимось чином вона пов'язана з його стрімким падінням. Звичайно ж, мене розбирала цікавість, але передусім я хотів йому допомогти. Все ж таки Джуліан був не лише моїм наставником, а й найкращим другом.

А тоді трапилось ось що: важкий серцевий напад, який повернув блискучого Джуліана Ментла до реального життя і нагадав йому про те, що всі ми смертні. Це сталося у понеділок вранці посеред зали засідань номер сім, тієї самої зали, де ми виграли «справу справ про вбивство».

РОЗДІЛ 2

Таємничий відвідувач

Всіх співробітників фірми скликали на екстрене засідання. Коли всі набились у залу, стало зрозуміло, що справи кепські. Першим взяв слово старий Хардінг.

— Боюсь, у мене для вас погані новини. Вчора у Джуліана стався важкий серцевий напад в залі суду, коли він виступав по справі авіакомпанії «Ейр Атлантик». Зараз він знаходиться в реанімації, але його лікарі повідомили мені, що його стан стабілізувався і він одужає. Однак Джуліан прийняв рішення, про яке, я гадаю, ви всі повинні знати. Він вирішив залишити нашу сім'ю та відмовитися від юридичної практики. Він більше не повернеться на нашу фірму.

Я був вражений. Я знав, що у Джуліана вистачає неприємностей, але ніколи не думав, що він може піти. Крім того, після усього, через що нам довелося пройти, він міг би виявити ввічливість і повідомити мене про це особисто. А він навіть не дозволив мені навідати його у лікарні. Щоразу, коли я приходив, медсестри казали мені, що він спить і його не можна турбувати. Він навіть не відповідав на мої телефонні дзвінки. Можливо, я нагадував

йому про те життя, яке він хотів забути. Хто знає? Скажу вам лише одне: це боляче.

Уся ця історія сталася більше трьох років тому. Згодом Джуліан вирушив до Індії в якусь експедицію. Це було останнє, що я про нього чув. Він сказав одному з наших партнерів, що хоче спростити своє життя і «знайти деякі відповіді». Сподіваюся, він знайшов їх у цій таємничій країні. Він продав свій маєток, свій літак і приватний острів. Він навіть продав свій «Феррарі». «Уявити лишень, Джуліан став індійським йогом, — подумав тоді я. — Часом Закон приймає зовсім несподівані сторони».

За ті три роки із молодого, заїждженого юриста я перетворився на втомленого, дещо цинічного адвоката. У нас із Дженні була своя сім'я. Врешті-решт я і сам почав пошуки сенсу. Гадаю, поштовхом для цього стали наші діти. Вони докорінно змінили мій погляд на світ і на моє місце у ньому. Колись це дуже добре вдалося сформулювати моєму татові: «Джоне, на смертному ложі ти ніколи не жалітимеш, що проводив на роботі мало часу». Тому я став намагатися більше бувати вдома. Я почав вести досить приємне, нехай навіть буденне, існування. Я вступив до «Ротарі-клубу», а по суботам грав у гольф, щоб ошчасливити своїх партнерів і клієнтів. Але, мушу вам зізнатись, у тиху годину я часто згадував Джуліана і задавався питанням, що сталося з ним за роки нашої несподіваної розлуки.

Можливо, він осів у Індії — настільки різноманітній країні, що навіть його бентежна душа могла б знайти там притулок. Чи, може, він подорожує Непалом? Пірнає з аквалангом на Кайманах? Одне я знав точно: до своєї адвокатської діяльності він так і не повернувся. Ніхто не отримав від нього навіть листівки з того часу, як він покинув юриспруденцію і вирушив у добровільне вигнання.

Першу відповідь на деякі з моїх запитань приніс стук у мої двері десь зо два місяці тому. Мій напружений робочий день добігав кінця і я щойно попрощався зі своїм останнім клієнтом, коли в двері мого маленького, елегантно вмебльованого кабінету просунулась голова моєї мізковитої асистентки Женев'єви.

— До тебе відвідувач, Джоне, — сказала вона. — Він каже, що це терміново, і він не піде, доки не поговорить із тобою.

— Та я вже йду додому, Женев'єво, — нетерпляче відповів я. — Хочу встигнути щось перекусити і закінчити із документами Гамільтона. У мене зараз ні на кого немає часу. Скажи йому, хай запишеться на прийом, як і всі інші, і виклич охорону, якщо він не вгамується.

— Але він каже, що йому насправді необхідно з тобою зустрітись. Він не прийме відмови!

Якусь мить я вже збирався сам викликати охорону, але подумавши, що комусь насправді може бути потрібна моя допомога, змінив гнів на милість.

— Ну добре, нехай заходить, — здався я. — Може, там справді щось важливе.

Двері мого кабінету почали повільно відчинятись. Коли вони розчахнулись навстіж, на порозі з'явився усміхнений чоловік віком тридцяти з гаком. Високий, худорлявий і м'язистий, він випромінював життєву силу та енергію. Він нагадав мені тих ідеальних дітей, з якими я вчився на юридичному факультеті, — з ідеальних сімей, з ідеальними будинками, ідеальними машинами та ідеальною шкірою. Але в моєму відвідувачі було щось більше за молодечу зовнішність. Випромінюване ним умиротворення надавало йому майже божественного вигляду. І його очі. Проникливі, блакитні очі пронизували мене, неначе лезо, що торкається м'якої шкіри схвицьованого першим голінням підлітка.

«Ще один із тих новоспечених адвокатів, що мітять на моє місце, — подумав я. — Чорт забирай, чому він стоїть там і витріщається на мене? Сподіваюсь, це не його дружину я представляв у тій справі про розлучення, яку я виграв минулого тижня. Можливо, покликати охорону було не такою вже й поганою думкою».

Тим часом молодик не відривав від мене погляду. Напевне, так дивиться на свого улюбленого учня усміхнений Будда. Після тривалого мовчання, яке вже ставало незручним, він заговорив на диво владним тоном.

— Так ось як ти зустрічаєш усіх своїх гостей, Джоне? Навіть тих, які навчили тебе науці успішно вигравати процеси? Треба було мені залишити всі свої таємниці при собі, — сказав він, розтягуючи повні губи в широкий посмішці.

Дивне відчуття ворухнулося десь глибоко в мені. Я відразу ж впізнав цей низький медово-м'який голос. Серце мало не вискочило з моїх грудей.

— Джуліане? Це ти? Я не можу повірити, що це насправді ти!

Голосний сміх мого відвідувача розвіяв мої підозри. Молодик, що стояв переді мною, був ніким іншим, як тим давно зниклим індійським йогом Джуліаном Ментлом. Я був вражений цією неймовірною зміною. Куди й поділися блідий колір обличчя, хворобливий кашель і неживі очі мого колишнього колеги. Зникли і старечий та похмурий вираз обличчя, який вже встиг стати його візитною карткою. Натомість чоловік, що стояв навпроти мене, здавалося, був на піку здоров'я; його гладеньке обличчя випромінювало сяйво, а яскраві очі світились неймовірною життєвою силою. Але, напевно, найбільш вражаючим був випромінюваний Джуліаном спокій. Я почувався абсолютно умиротвореним, просто стоячи там і витріщаючись на нього. Він уже не був тим

неспокійним, амбіційним старшим партнером успішної юридичної фірми. Переді мною стояв молодий, повний сил чоловік — усміхнене втілення змін.

РОЗДІЛ 3

Дивовижне перетворення Джуліана Ментла

Новий Джуліан Ментл вразив мене до глибини душі. «Як могла людина, яка ще кілька років тому виглядала, як виснажений дідуган, тепер мати такий живий та енергійний вигляд? — подумки дивувався я, не в змозі повірити побаченому. — Може, це якесь чарівне зілля відкрило йому джерело вічної молодості? В чому може бути причина такого неймовірного перетворення?»

Першим заговорив Джуліан. Він розповів мені, що висока конкуренція світу юриспруденції не пройшла для нього марно і позначилась не лише на його фізичному та емоційному стані, але й на душевному. Швидкий темп та нескінченні вимоги виснажили його. Він помітив, що його тіло почало здавати, а розум втратив свою гостроту. Серцевий напад був лише симптомом набагато глибшої проблеми. Постійний тиск і виснажливий графік адвоката світового рівня зламали в ньому найважливіше — і, можливо, найбільш людське — його дух. Опинившись перед ультиматумом лікарів зав'язати з адвокатською практикою або попрощатися з життям, він побачив

чудову нагоду знову розпалити той внутрішній вогонь, який був відомий йому в молоді роки і згас у ту мить, коли юриспруденція стала для нього не задоволенням, а звичайним бізнесом.

Із зростаючим збудженням Джуліан розповідав, як він продав усе своє майно і вирушив до Індії, країни, древньою культурою і містичними традиціями якої він завжди захоплювався. Він подорожував від одного крихітного села до іншого, коли пішки, коли поїздом, дізнаючись про нові звичаї, милуючись позачасовими пам'ятками та поступово закохуючись у індійців, які випромінювали теплоту, доброту та свіжий погляд на справжній сенс життя. Навіть бідняки розчиняли свої двері — та свої серця — перед втомленим мандрівником із Заходу. У цій чарівній місцині, у міру того як дні зливалися в тижні, Джуліан почав знову почуватися живим і цілісним, можливо, вперше з часів свого дитинства. До нього знову повернулись його природна цікавість і творча іскра, а разом з ними — ентузіазм і життєва енергія. Він почав почуватися більш вдоволеним і умиротвореним і знову навчився посміхатись.

Хоча Джуліан ловив кожну мить у цій екзотичній країні, він розповів мені, що його подорож до Індії була не просто відпусткою для відпочинку перевтомленого мозку. Він описав час, проведений у цій далекій країні як «особисту одісею власного «я». Він зізнався, що був налаштований визначити, ким він є насправді і для чого він живе, перш ніж стане занадто пізно. Для цього йому спочатку потрібно було долучитися до безмежного океану древньої мудрості цієї культури, яка могла навчити його, як йому прожити більш корисне, осмислене і просвітлене життя.

— Не хочу видатись дивним, Джоне, але я неначе отримав наказ зсередини — внутрішню інструкцію

розпочати духовну подорож, щоб відродити ту іскру, яку я втратив, — сказав Джуліан. — Для мене це було часом неймовірного звільнення.

Що більше він дізнавався, то частіше чув про індійських монахів, які живуть більше ста років і, незважаючи на свій похилий вік, залишаються молодими, енергійними та жвавими. Що більше він подорожував, то більше дізнавався про нестаріючих йогів, що оволоділи мистецтвом самоконтролю і духовного пробудження. І що більше він бачив, то більше прагнув зрозуміти рушійну силу цього дива людської природи, сподіваючись застосувати їхню філософію до власного життя.

На початку своєї подорожі Джуліан розшукав багатьох відомих і високоповажних вчителів. Він розповів мені, що кожен із них зустрічав його з розкритими обіймами й відкритим серцем і ділився з ним кожною крихтою знання, накопиченого протягом життя, проведеного в спокійному спогляданні за величчю, що оточувала їх існування. Джуліан також спробував описати красу древніх храмів, розкиданих тут і там у таємничих ландшафтах Індії, споруди, які віддано стояли на охороні воріт до мудрості віків. За його словами, він був зворушений святенністю цієї місцевості.

— Це був якийсь чарівний період мого життя, Джоне. Я був втомленим, старим адвокатом, який продав усе, від бігового скакуна до «ролекса», і спакував те, що залишилося, до великого рюкзака, який став моїм постійним супутником у пошуках вічних традицій Сходу.

— Важко було все покинути? — запитав я, не в змозі стримати цікавість.

— Насправді це було найлегшим з усього, що я коли-небудь робив. Рішення покинути адвокатську практику і всі мої надбання прийшло само по собі. Альбер Камю колись сказав, що «справжня турбота про минуле полягає в

тому, щоб віддати все теперішньому». Саме це я й зробив. Я знав, що мушу змінитись, тож вирішив слухати своє серце і діяти рішуче. Мое життя стало простим і значущим після того, як я залишив багаж минулого позаду. У мить, коли я припинив витрачати так багато часу на гонитву за вишуканими задоволеннями життя, я почав насолоджуватися простими речами: милуватися зірками, що танцюють у місячному небі, або ніжитися в сонячних променях чудового сонячного ранку. Індія — це місце, яке таким чином стимулює розумові здібності, що я вкрай рідко згадував про те, чого позбувся.

Перші зустрічі з мудрецькими та вченими цієї екзотичної країни, хоча й викликали зацікавленість, не дали Джуліанові того знання, якого він жадав. І омріяна мудрість, і практичні техніки, які, за його сподіванням, мали змінити якість його життя, продовжували вислизати від нього у перші дні його одисеї. Лише після сімох місяців перебування в Індії Джуліану вперше вдалося здійснити справжній прорив.

Це сталося в Кашмірі, древньому та містичному регіоні, який спочиває біля підніжжя Гімалаїв. Саме тоді йому пощастило познайомитися з джентльменом на ім'я Йог Крішнан. Цей худорлявий чоловік із гладенько поголеною головою також був юристом у своїй «попередній реінкарнації», як він сам жартома казав, білозубо усміхаючись. Пересичений шаленим темпом сучасного Нью-Делі, він також у свій час позбувся своїх статків і втік у світ величної простоти. Ставши наглядцем сільського храму, Крішнан, за його словами, знайшов себе і своє поклонання у більш зрозумілому житті.

— Мені набридло, що моє життя схоже на одну постійну учбову повітряну тривогу. Я усвідомив, що моя місія полягає в тому, щоб служити іншим та робити свій внесок в покращення цього світу. Тепер я живу для того,

щоб давати, — сказав він Джуліану. — Я проводжу в цьому храмі ночі і дні, ведучи просте, але сповнене сенсу життя. Я ділюся своїм відкриттям із усіма, хто приходить сюди помолитись. Я допомагаю нужденним. Я не священик. Я проста людина, яка віднайшла свою душу.

Джуліан розповів цьому колишньому юристові, а тепер його, свою історію. Він говорив про своє колишнє життя, про славу і достаток. Розказав Крішнану про свою жагу багатства і одержимість роботою. Джуліан схвилювано розповів про своє внутрішнє сум'яття і про духовну кризу, яку відчув, коли його яскраве життєве полум'я почало мерехтіти.

— Я також через це пройшов, друже. Я відчував той самий біль, що й ти. Але тепер я знаю, що ніщо не відбувається просто так, — співчутливо відповів його Крішнан. — Все, що з нами відбувається, має свій сенс, а кожна невдача — це урок. Я зрозумів, що кожна втрата — особиста, професійна чи навіть духовна — має важливе значення для розвитку особистості. Вона стимулює внутрішній ріст і приносить непочатий край духовних надбань. Ніколи не жалкуй про минуле. Краще обійми його, як учителя, яким воно насправді для тебе є.

Джуліан сказав, що після цих слів він відчув величезне полегшення. Можливо, у Крішнані він знайшов саме того наставника, якого шукав. Хто ж краще нього, такого самого у свій час успішного юриста, який через власну духовну одісею прийшов до кращого життя, зможе розкрити йому таємницю буття, сповненого рівноваги, чарівності та захвату?

— Мені потрібна твоя допомога, Крішнане. Я хочу дізнатись, як побудувати ще більш багате і повне життя.

— Вважатиму за честь допомогти тобі будь-яким потужним чином, — завірив його його. — Але чи можу я дати тобі одну раду?